

فہرہنگی حاجی قادری کوی (و خویندنه و ہیکے پہ خنہ گرانہ

زیاد پھشاد قادر

ہر کہ زانیم کتیبیک بہ ناوی (فہرہنگی حاجی قادری کوی) چاپ و بلاو بووہ تہوہ، ہم دلخوش بووم و ہم نیگہران. لہ لایہ کہوہ کہ مۆکہک نیگہران بووم، چونکہ بہندہ زیتیر لہ سئ سال بوو خریکی بہ دووداچوون و مانا لیکدانہ وہی وشہ و دہستہ واژہکانی نیو ہر دوو دیوانی حاجی قادری کوی و ئہ حمہدی خانی بووم، بویہ دہمزانہی خو لہ قہرہدانی ئہو مژارہ، ہول و ماندوویوون و گہران و پرسیار و شہونخوونی زوری گہرہکہ، لہ بہر ئہوہ پرسیارہی ئہوہم لہ کن و رووژا، دہبئ نویسہری فہرہنگہ کہ دہرہ قہتہی ئہو کارہ گہورہیہ ہاتیبیت؟ بلیی توانیبیتہی ہموو ئہو وشہ عہرہبی و فارسی و ئیدیہم و زاراوہ کلاسیکی و ئایینیانہ، ہقی خویمان پئ بدات و ورد شروفہیان بکات؟ لہ لایہ کی دیکہ شہوہ فرہ دلخوش بووم، چونکہ وہام دہزانی ئہرک و بہر پرسیارہ تیہ کی گہورہم لہ سہر شان لاجوہ، بہوہی بہر پزیک بہر لہ من شانہ داوہ تہ بہر و ئہو ئہرکہ جوانہی بہ پایان گہیاندوہ.

دلخوشیہ کہم پتر بوو، کہ زانیم فہرہنگہ کہ ہم لہ لایہن (پیشرویی سہید برایمی) نووسراوہ - کہ خوئی خہلکی کویتہ - ہم مامؤستایہ کی شارہزای و ہک (عہ بدولکہریم شیخانی) پئیدا چووہ تہوہ. نایشارمہوہ ئہو دلخوشیہم تہمہنی ئیجگار کورت بوو، چونکہ ہر ئہو ہیوارہیہی کتیبہ کہم بہدہست گہیشت، ہموو کار و مہشغہ لہ تیکم و ہلا نا و کہوتمہ خویندنه وہی، بہ لام ئہوہی چاوہریم نہدہ کرد لہ دووتویئہ ئہو کتیبہ دا، دیتم! خوژگہ ئہو ہموو ہلہ و کہ موکورتیبہی تیدا نہبا و ئہمنیش ناچار نہبوویام ئہو چہند دیرہی لہ سہر بنووسم. ئہگہر پوخی حاجی و

وشه و کتیبخانه‌ی کوردیییش له‌پیشتر نه‌بوویان له خاترگرتنی هه‌ول و ماندوویونی ئه‌م و ئه‌و، هه‌رگیز ئه‌و بابه‌ته په‌خه‌یه‌م بۆ بلاوکردنه‌وه نه‌ده‌نووسی، به‌هه‌رحال به‌شیکه‌ی تیبینییه‌کانم و ده‌ستنیشانکردنی نه‌نگی و کیماسییه‌کان له‌سه‌ر فه‌ره‌نگه‌که‌ له‌م چه‌ند په‌ره‌گرافه‌ی خواره‌وه کورت ده‌که‌مه‌وه .

هه‌رچه‌نده‌ جگه‌ له‌ پیشه‌په‌وی سه‌ید برامی، که‌ نووسه‌ری کتیبه‌که‌یه‌، وه‌ک له‌پیشدا گوتمان م. عه‌بدولکه‌ریم شیخانی پێیدا چووه‌ته‌وه‌، هه‌روه‌ها به‌پێژیکیش کاری هه‌له‌چنی بۆ کردووه و سێ به‌پێژی دیکه‌ش زانیارییان به‌ نووسه‌ر داوه و کۆمه‌کیان کردووه، له‌گه‌ڵ هه‌ندیش هه‌له‌ی زۆری چاپ و پێنووسی تیکه‌وتووه‌، ئه‌مه‌ به‌ له‌به‌رچاوگرتنی ئه‌وه‌ی هه‌له‌ی چاپ و پێنووس بۆ هه‌ر جۆره‌ تیکست و هه‌ر پشته‌یه‌کی نووسین، له‌که‌ و نه‌نگیه‌که‌ به‌ نیوچه‌وانی ئه‌و تیکست و نووسینه‌وه‌، به‌لام بۆ بابه‌تی قامووس و مانا لیکدانه‌وه‌ی وشه‌ و ده‌سته‌واژه‌، له‌که‌ و نه‌نگیه‌که‌ زۆر گه‌وره‌تر و زه‌قتر ده‌رده‌که‌ویت. له‌م فه‌ره‌نگه‌دا هه‌ر یه‌ک له‌ وشه‌کانی (سامیری، عالهم، عارفیکه‌ی، مووسا، مه‌درسه‌، وه‌لی، قه‌رار، بی پوومه‌تن، پیر، تیر، تیژ، ته‌عه‌صوب، دوپ، تاریکی، ته‌سه‌وف...) بوونه‌ته‌ (سامیر، عالهم، عیرفانیکی، مووسی، مه‌درسه‌، وه‌لی، بی قه‌رار، بی پوومه‌تن، پیر، تیر، تیژ، ته‌عه‌صوب، دوپ، تارکی، ته‌وسوف...). له‌وه‌ش سه‌یرتر له‌ یه‌ک لاپه‌ره‌دا که‌ مانای وشه‌ی (تیر و که‌وان) و (تیر و که‌مان)ی نووسیوه‌، بۆ یه‌که‌میان یه‌ک (ی)ی نووسیوه‌، واته‌ به‌ (تیر)ی نووسیوه‌، که‌چی له‌ ئی دووه‌میان کردوویه‌تی به‌ (تیر). وشه‌ی (چین)ی له‌ یه‌ک لاپه‌ره‌دا جارێک به‌

(چین) و جارێکیش به‌ (چین)ی نووسیوه‌ . پێچه‌وانه‌ی ئه‌وه‌ش له‌باتی ئه‌وه‌ی هه‌ردو وشه‌ی (حور) به‌مانای (نازاد/ سه‌ریه‌ست)، له‌ (حور) به‌مانای (په‌ری) به‌ جودا بنووسیت، که‌چی بۆ هه‌ردووکیان به‌ یه‌ک جار نووسیویه‌تی (حور)!

یه‌کێک له‌و تاییه‌ته‌ندیانه‌ی که‌ ئیستا له‌ هه‌ر جۆره‌ فه‌ره‌نگیکدا پێویسته‌ هه‌بیت، ئه‌وه‌یه‌ یارمه‌تی خوێنه‌ر بدات که‌ له‌ مانای هه‌ر وشه‌یه‌ک گه‌را، له‌ که‌مه‌ترین ماوه‌ و به‌ ساناترین شیوه‌ بیدۆزیته‌وه‌، ئه‌ویش به‌وه‌ ده‌بیت فه‌ره‌ه‌نگنوس وشه‌کان به‌پێی ئه‌لفبای ئه‌و زمانه‌ پزیزه‌ند بکات، به‌لام له‌ (فه‌ره‌نگی حاجی قادری کۆیی)دا لێره‌ و له‌وه‌ی خوێنه‌ر له‌ گه‌ران به‌دوای مانای وشه‌کاندا ماندوو ده‌بیت، چونکه‌ بۆ هه‌ندێ وشه‌ که‌ له‌ بنجدا عاره‌بین، فه‌ره‌ه‌نگنوس به‌ پێنووسی عاره‌بی نووسیونی، هه‌ندیکیشی به‌ پێنووسی کوردی. بۆ نمونه‌ (بالبکا، بالجماه، بالصین، بالغدو، حتی حین، حضور، بالنفس) به‌م شیوه‌ و به‌ پێنووسی عاره‌بی نووسیون، به‌لام وشه‌کانی (به‌صیر، به‌عته‌ت، به‌غدا، حوجره‌) به‌ پێنووسی کوردی نووسیون. هه‌ر یه‌ک له‌ وشه‌کانی (تالیب، ته‌بیعه‌ت، ته‌یر، تاعه‌ت، تالیع و تاووس...) به‌ پیتی (ت) نووسراون و له‌پزیزه‌ندی ئه‌و پیته‌ دانراون، به‌لام وشه‌کانی (ته‌پاری، توور، ته‌واف...) هه‌م به‌ (ت) هاتوون، هه‌م له‌ (ظ) دا جێیان کراوه‌ته‌وه‌. وشه‌ی (زاهیرا) هه‌م له‌ پیتی (ز) هه‌یه‌ هه‌م له‌ (ظ). وشه‌ی (زولم) به‌ پیتی (ز) هاتووه‌، به‌لام زوحا به‌ (ضوحا) نووسراوه‌ .

هه‌موو ئه‌و وشه‌ و ده‌سته‌واژه‌ی زیتتر له‌ مانایه‌کیان هه‌یه‌، ماناکیان نووسراون، ئه‌مه‌

بئ ئهوهی ژماره (رقم) بۆ مانای یه کهم و دووم و سێیه... دانرابیت. وشه ههیه سئ مانای ههیه، هه سئ ماناکه ی نووسراوه و بۆ هه مانایه که چهند هاوواتای ههیه، له نیوان هه سئ ماناکه دا ته نیا و یرگول ههیه و بهس. فرههنگنوس له بیرى چوو، یان بایه خى بهوه نه داوه مانای هه ندئ وشه و دهسته واژه بنووسیت، که له دیوانی (حاجی) دا جاریک، یان زیاتر له جاریک هاتوون، له نمونه ی (نازانه، بههار، حاجی، بێخهوی، بای سه پسه پ، چاوه کهم، چاتر، خه میده، کورده ناموسی، گه له، مینقاری نه جهل)، ههروه ها (حاکم و حاکمانی بابان) له فرههنگه که دا ههیه، به لام (حاکمی ئه م مه سئه له یه) نییه. (حه بس و که مه ند) ههیه، به لام (حه بسی زی پری زه مین) نییه. (دلشکه ن و دلگه سته) ههیه، (دلخه سته) نییه. (دیار) ههیه و (دیاری) نییه. له به رانه ریشدا هه ندئ وشه ی زیتر له جاریک به دوا ی یهک، یان له دوو لاپه ره ی جودادا دووباره نووسیوه ته وه، له نمونه ی (بهیت، بیدار، بێشه، بئ نه وا، ته پک، ته نوور، ئه غیار، توور، هه سه ن، دولبه ر، دو شمن، سه ما، که وا، گا....).

هه ندئ وشه ش دیار نییه! بۆ له م فرههنگه دا جێیان کراوه ته وه که حاجی له ته واوی شیعره کانیدا به کاری نه هیناون، له نمونه ی (خورما، خه رمان). نووسه ر مانای خورمای لیکداوه ته وه، پاشان له باتی نمونه یه که له شیعری حاجی، دێره شیعره به ناویانگه که ی نالی ده کاته نمونه «ده خیل ت ب م نه خیلی یا پووتابی/ وه ها شیرین و سینه نه رم و دل په ق».

هه ندیک وشه ی فره واتا هه ن، حاجی به یه که مانا، یان دووان به کاری هیناون، پرسیار

ئه وه یه چ پێویست ده کات و اتاکانی دیکه ی ئه و وشه یه بنووسریت که حاجی دوور و نیزی که بۆ ئه و مه به سته به کاری نه هیناون. حاجی وشه ی (زاده) ی به مانای (وه چه / مندال / به ره م...) به کار هیناوه، به لام وشه ی (زادی به مانای (خۆراک و بژێو) به کار نه هیناوه وه ک فرههنگنوس ئاماژه ی پئ داوه.

که دیته سه ر لیکدانه وه ی مانای وشه ی (ئه جهل) نووسیویه تی: «وشه که له بنجدا عاره ببیه و به م سئ واتایه هاتوون: مردن / مه رگ، کات / ماوه، به لئ / ئه ری»، به لام ته ماشای سه رجه می شیعره کانی حاجی بکهیت، ده بینیت نیزیکی هه فت جار ئه م وشه یه ی به کار هیناوه و هه ر هه فت جاره که یش هه ر به مانای (مه رگ / مردن) هاتوو، نه ک دوو ماناکه ی دیکه. بۆ وشه ی (پاشا) یش که حاجی هه ر به م شیوازان به کاری هیناون (عه بد و پاشا، میر و پاشا، ئه میریک ماوه پاشایه، گه دا و پاشا)، که چی ئه و به (پاسه وانی دئ، پاسه وانی شا...) لیککی داوه ته وه، که هه رگیز حاجی به و واتایه به کاری نه هیناوه.

له ته واوی شیعره کانی حاجی دا یه ک جار وشه ی (فه ساد) به کار هاتوو، ئه ویش به مانای (ده ستریزی و ئه تککردن) هاتوو، نه ک به واتای (گه نه لئ). حاجی که وشه ی (به که لئ) ی به کار هیناوه، ته نئ به واتای (به که لک / به سوود) به کاری هیناوه، نه ک به مانای (مانگای تامه زرۆ بۆ جوتبوون)، وه ک له فرههنگه که دا هاتوو. که حاجی له به کار بردنی وشه ی (کاله ک) دا مه به سته (کاله و پیللوی چه رمی) بیت، زیادکردنی مانای (گندۆره) بۆ ئه و فرههنگه چ لازم! وشه ی (سه ره پهل) په نگه له هه فتا و هه شتاکانی سه ته ی پابوردوو وه ک زاراوه یه کی سه ربازی و وه ک پله یه کی پێشمه رگایه تی به کار هاتبیت، نه ک لای

حاجی، که یهک جار له دیوانه که یدا هیه و به مانای (چوختی/ سببهندی/ سهره پۆ/ بيشه رم) دیت. له به کاره پنانی وشه ی (شاهه نشه) یشدا نه و نه ده ی حاجی مه به سستی خودایه، مه به سستی (سه رۆکی سیاسی به رفران... نییه، وهک فهره ننگنوس باسی ده کات.

ئاده م بابی (بنیاده م/ ئاده میزاد)ه، نهک هاوواتای (بنیاده م/ ئاده میزاد) بی. دۆژ هاوواتای (دۆزه خ/ جهه ننه م) له نهک هاوواتای (ئاگر). وشه ی (ئارام)، مانای (بی قه رار) نییه، به لکوو (بی ئارام) واتای (بی قه رار)ه. بۆ مانای وشه ی (بانگ) نووسیویه تی «جاپ، هاوار، فریاد، جاپ، گازی»، وه لئ که حاجی ده لئ «بانگه ناقووسی...» دیاره مه به سستی بانگدان (آذان)ه. له یه کیک له ماناکانی (لادئ) دا نووسراوه (ده شت نشین)، وهک دیاره مه به سستی له ده شت نشین ئه و که سه یه که له ده شت ئاکنجییه، واتا له لادئ نیشته جییه.

حاجی له به کار بردنی وشه ی (خانی) دا، له هه ندئ شوپن مه به سستی (خانوو/ مال/ شوپنی نیشته جیبوون)ه، له هه ندئ شوپنیش مه به سستی (ئه حمه دی خانی)یه، که چی فهره ننگنوس ته نئ مانای یه که میانی نووسیوه. وشه ی (دوون) لای حاجی له هه ندئ شوپن به مانای (ده نی، نارپه سه ن، سپله) دیت، وهک له فهره ننگه که دا هیه، به لام به مانای (دووان، دوو دانه) ش حاجی به کاری هیناوه و فهره ننگنوس نه ی نووسیوه. وشه ی (پووت) هه ر به مانای (بی جلك/ بی پۆشاک) نه هاتوو، به مانای (پووی تۆ) ش هاتوو. (پوومه ت) هه ر به مانای (کولمه/ گونا) نه هاتوو، به مانای (شه ر ه ف/ ئابپوو) ش هاتوو. وشه ی (قه لات) هه ر مه به سستی لئیه که په کیکێ کۆنی کۆیی نییه، به لکوو له هه ندئ شوپن به مانای (قه لعه/ قه لات/ که لی) یش هاتوو.

وشه ی (کۆ) ش لای حاجی ژ بلی شاری (کۆیی)، هه روه ها به مانای (چیا/ شاخ) و (کۆلان/ پێگا) ش هاتوو، که چی له فهره ننگه که دا ته نئ یه که میان نووسراوه. وشه ی (له ییل) لای حاجی هه م به مانای (شه و) و هه م به مانای (له یلا/ یار) و (دولبه ره که ی مه جنوون) هاتوو، له فهره ننگه که دا به تیروته سه لی پوون نه کراوه ته وه. حاجی که له شیعه ره به ناویانگه که یدا ده لئ: «وتم به به ختی خه و آلوو به سه ئه تۆ بی و خودا»، فهره ننگنوس بۆ مانای (ئه تۆ بی و خودا) هاتوو باسی په چه له کی وشه ی (توبوا) ده کات و ئه وه ده خاته پوو که له ئینجیل و قورئان و فهرمووده دا چۆن باسی داری توبوا کراوه! یان له لیکدانه وه ی وشه ی (کافر) دا بی هیچ بۆنه یه ک دیته سه ر جیاوازی هه ردوو پیتی (ک) و (گ) له هه ردوو وشه ی (کورد) و (گورد) دا!

نوسه ر ده لئ: «حاجی (ژیشک) به دیالیکتی خۆشناوه تی و کرمانجی سهروو به کار دینئ»، پاسته حاجی چه ندان وشه ی کرمانجی سهروو له دیوانه که یدا هیه، وهک (بلا، به ده و، پوومه ت = شه ر ه ف و ئابپوو، شا = شاد...)، به لام به پێچه وانه وه له کرمانجی ناوه پاست و به دیاریکراوی له بنزاره کانی به ری بابان و پۆژه لاتئ کۆیی ژیشک به کار دیت، له هه ولپه ر ده بیته (ژووشک)، له باکووریش پپی ده لپن (ژووشوو، ژیشوو). فهره ننگنوس بۆ مانای (داری دنیا) نووسیویه تی (داری به ره مدار/ داری به به ر)، وه لئ حاجی له و دوو جاره ی به کاری هیناوه، مه به سستی (داره تی دنیا یئ/ مآلی دنیا... یه.

له کن هه مووان پوونه له شیعه ری (له جومله ی ماجه رای) دا، حاجی له گه ل (کاکه فه تتاح)

ناویک پیکه وه داهنیشیت و نامه شیعیریه که ی بۆ (مه لاهه بدوللای جه لیزاده) ده نووسیت، نهک (نامه بۆ براده ره که ی کاکه فه تتاحی کۆیی بنووسیت) وهک فه رهه ننگنوس نووسیویه تی.

فه رهه ننگنوس مانای وشه کانی (ئه زدهر) و (ئه نگوست) ده نووسیت، که چی نمونه ی شیعیری دینیت که وشه ی (ئه زدهیا) و (ئه نگوسته چاو) ی تیدایه. بۆ مانای وشه ی (ئه لبه ته) له یهک کاتدا ده نووسیت به مانای (بیگومان) و (پیده چئ و له وانیه) ی هیه، ئی دیاره ئه لبه ته به مانای (بیگومان) دیت، به لام به مانای (پیده چئ، په نگه و له وانیه) نایهت و (حاجی) ش له هیچ شوینیک به و مانایه به کاری نه هیناوه. وشه ی (جوانی) حاجی تهنی به واتای (شوخی/ شهنگی/ قه شهنگی) به کاری هیناوه، نهک به مانای (جوانو/ جوانوی ماین).

حاجی له هه موو دیوانه که یدا یهک جار وشه ی (چووک) ی به مانای (گچکه/ بچووک) به کار هیناوه و دوور و نیژیک نه مه بهستی (ئاله تی نیژینه) و نه هیچ پیوه ندیی به کلچووک و کله وه هیه، وهک نووسه ر بۆی چووه! حاجی یهک جار وشه ی (خاک و خوئل) ی به کار هیناوه، که مه بهستی (ئاخ و گل) له و هیچ ئامازه یهکی تیدا نییه بۆ زیدی له دایکبوونی نالی. هه رگیز حاجی وشه ی (خان) ی به مانای (خانم/ خان و مان/ سه ره ژن) به کار نه هیناوه. حاجی له ته وای دیوانه که یدا دوو جار وشه ی (میخ) ی به کار هیناوه، که هه ردوو جاره که له گه ل وشه ی شیخ هاتوو، واته هه ر دوو پاتکردنه وه ی وشه ی (شیخ) له وهک چۆن ده گوتریت شیعر و میعر، فه رهه نگ و مه رهه نگ، بۆیه به مانای (بزمار) نه هاتوو، وهک له فه رهه نگه که دا هیه. دیار نییه له کام شیعیری حاجی دا وشه ی (ههسته)

به مانای (ناوکه مه نی) هاتبی. (هه مزه) جگه له وه ی دوا پیت نییه له پیته کانی عاره بیدا وهک فه رهه ننگنوس بۆی چووه، هه روه ها به راست له کێهه شیعیری (حاجی) دا مه بهست لیی ناوی (هه مزه) بی و کورد کردییتی به هه مزه.

له هه ندیک شوینی فه رهه نگه که دا، فه رهه ننگنوس وهک زیده زانیاری به خوینهر ده لیت که بۆ یه که مین جار حاجی ئه و وشه، یان زاراوه یه ی به کار هیناوه، که چی که به دوا داچوونم بۆ هه ندیکیان کرد، ده رکه وت ئه و زانیاریانه وه کوو پیویست ورد نین، بۆ نمونه وشه ی (معاش) به پیی ئاگاداریی ئیمه هه ر یهک له (فه قئ تهیران و نالی...) یش به کاریان هیناوه. فه رهه ننگنوس ده لئ: «ده کری حاجی به یه که م شاعیر بناسین که زاراوه ی (ساحیب په یام) ی باس کردوو»، به لام تهنی له کن (خانی) دا، زیتتر له بیست جارن وشه کانی (ساحیب ئیدراک، ساحیب مه هارهت، ساحیب هونه ر، ساحیب مه عنا، خودان کتیب، خودان سیاسهت و... تاد) به کار هاتوو.

فه رهه ننگنوس ده لئ: «زاراوه ی ئاگر په رست له شیعیری کلاسیکی کوردیدا هه ر له دیوانی حاجی قادری کۆیی دا هیه»، به لام مه لایئ جزیری چهند جاریک وشه ی (ئاته شپه رهست) که هاوواتای ئاگر په رسته، به کار هیناوه. ده نووسیت: «حاجی یه که م شاعیره، که ناوی پۆژنامه و جه ریده ی هینابی»، به لام فه قئ قادری هه مه وه ندی ده لئ: «واقیعه ی ئه تراف، پۆژنامه ی ئه خبار/ یه کیهک په ی سولتان که رده بی ئیزهار»، که دوور نییه پیشی حاجی ئه و شیعیری نووسیبت. نووسراوه: «پیده چئ حاجی یه که م شاعیر بی، که زاراوه ی (ئاته بابی) باس کردبی»، به لام زووتر خانی و نالی وشه ی (ته بابی) یان به کار هیناوه. نووسراوه:

«حاجی به یه که مین شاعیر داده نری که ده قی (ناوونیشان)ی له ده قی کدا ناو هیئنا بی»، وه لئی پیشی حاجی ژماره یه ک شاعیر و نووسه ری دیکه ئەم وشه یه یان به شیوه ی (نام و نیشان) و (ناف و نیشان) به کار هیئاوه .

هه موومان ده زانین حاجی باسی پیشکه وتنی ئەوروپا ده کات، فەرهنه نگووس وه ک هه وشه یه کی نیو دیوانه که ی حاجی، رافه ی وشه ی ئەوروپا ده کات، به لام ئەوه ی سهیره ده لئی: «پروبه ری ئەوروپا (۱۸۰، ۱۰) کیلۆمه تر دوو جایه»! نالی ده فهرموئ «یاری غه می جان ئەبرۆتی تیر و که مان کرد/ یه عنی قه ده که ی ئەلفی منه نیسته که دالم»، (حاجی)ش ده لئی: «دالی قه دم که ئەلفی عه سای گرت به ده سته وه/ تیر و که مانی جه وانیم گرت به ده سته وه»، که چی له م فەرهنه نگه دا (دالی قه دم) کراوه به (دالی قه دم)، له وهش سه مه ره تر، واتا که ی نووسراوه (پن، پا، هه نگو...).

حاجی نیژی که ی حه فت جار وشه ی (دزی) به (دز و ده ی دزی و دزی پۆژ و دز نییه) ی به کار هیئاوه، له هه ره موویاندا، مه به سته ی (پێگر، چه ته، قۆلبر و مالبهره)، که چی فەرهنه نگووس (ئه بابۆز، قه لا، که له) ی نووسیوه . له رافه ی ئەو دێره دا که حاجی ده فهرموئ: «بی میننه ته گه ر خوانی وه لی نیعمه تی حاجی/ ئەم شیخه چیه، قونچکی پیوازه، سه ری سیر»، فەرهنه نگووس ده لئی: «ئهو شیخه چیه نه خوانه که ی قونچکو پیازیکی تێدایه، نه سه لکه سیریک» ئەمه له کاتی کدا زۆر پوونه له نیوه ی دووه می به یته که دا حاجی باسی شیخ ده کات، نه ک خوانه که ی.

فەرهنه نگووس بۆ مانای (فرووج) ده نووسی (فهرخه، بیچوو)، بۆ مانای (فهرخه) ش

ده نووسی (جووچک، جووجه له...)، چه نده راست ده بوو ئەگه ر پێک پیچه وانه ی کرد باوه . خو له قه ره دانی فەرهنه نگیک بۆ شاعیر یکی وه ک حاجی چه نده شاره زا بوون له مانای قامووسی هه وشه یه کی پیویسته، هه ره ها ده بی فەرهنه نگووس له فەرهنه نگه کلاسیک و کلاسیکی کوردی به تایبه تی و په ند و ئیدییه می کوردی و ئەو ناوچه یه ی حاجی لئی ژیاوه به دوو داچوون بکات، هه ره ک هه ندیک زاواوه ی ئایینی و له نیویشیدا ئیسلامی ورد لئی بکۆلرێته وه، له هه مان ده مدا هه ندیک ناو و که سایه تی میژوویی و سیاسی و ناوی هه ندی شار و شوین و سه ربورده ی داستان و ئەفسانه کانیش دیراسه ی قوولی بکریته، ده نا ده که وینه هه له ی گه وره وه، فەرهنه نگووس له لاپه ره (۲۹) دا ده لئی: «ئهو بوو زه ری غیفاری تاکه ئەسحابه ی پیغه مبه ر بووه، که هه ژار بووه...»، ئەمه بی ئاگا له وه ی که هه ره یه که له (ئهو بوو هوره یه، عه ماری کوپی یاسر، بیلالی کوپی ره باح، سه لمانی فارسی و صوهه یی پۆمی و چه ندانی دیکه ش) له ئەسحابه هه ژاره کان بوون. بۆ وشه ی (په حمان و په حیمیش) هه ر وشه کانی (به خشنده، میهره بان، دلۆقان...) ی پیز کردوون، بی ئەوه ی ئەو شروقه ئایینییه ی بنووسیته که ده لئی: په حمان میهر و دلۆقانیی خودایه بۆ دنیا و بۆ ئاخیره ت، له هه مان ده مدا گشتگیره بۆ هه موو مه خلوق، به لام په حیم تایبه ته به به نده ی بروادار.

نازانم له کام سه ره چاوه وه هیئاویه تی که «قاروون کوپه مامی حه زره تی عیسا یه»، به راست قاروون و عیسا له یه ک سه ره مدا ژیاون، چما عیسا مامی هه بووه تا قاروون بیته ئامۆزای! فەرهنه نگووس پیناسه ی

(لوقمان) دهکات، که چی له پپر ده لئ «ناسراوه به ئه بیوبی ئارام»! هر له م فرههنگه دا (شیخ عوبهیدوللای نه هری) بوو ته (شیخ عوبهیدوللای نه هرهوانی).

فرههنگنوس له لیکدانه وهی وشه ی (سابلاخ) دا ده لئ له (۱۹۴۷-۱۹۴۵) پایته ختی کۆماری کوردستان بووه، له کاتی کدا ته مه نی کۆمار که متر له سالیک بووه که له کۆتاییه کانی مانگی (۱) ی (۱۹۴۶) تا کورو ناوه پاستی مانگی (۱۲) ی هه مان سال بووه. ته که یه لانه ی ده رویش و مریدانی نه قشبه ندی نییه، وه ک فرههنگنوس باسی دهکات، به لکوری قادرییه کانه، نه قشبه ندییه کانه خانه قایان هه یه.

ئیدی به هه مان شیوه له تۆمارکردنی سالی کۆچی دوا یی نالی و ماوه ی ژانی مه ولانا خالیدی نه قشبه ندی و لیکدانه وه ی مانای وشه ی (میسره ع) ده که ویتته هه له وه.

حاجی هه ندی پهن د و ئیدی مه ی کوردی به شیوه یه کی جوان له شیعه ره کانی دا ته وزیف کردوون، هه ندیکیان په نگه هه ر له کۆیی و هه ولیتر، یان ته نی له کۆیی له کاتی خۆیدا به کار هاتبن، به لام نووسه ری فرههنگ که خۆی کۆییه، وه کورو پۆیوست هه قی نه و دهسته واژه و ئیدی هه مانه ی نه داوه، له نموونه ی (گای بنه، به نی موو، که رمیز، نو بیته سه ر ده ی، ئاسنی سارد و... تاد).

له هه ندیک شوین نووسه ره له مانا لیکدانه وه ی نۆ دیوانی حاجی ده رده چیت، هه ندیک وشه ی خۆی گوته نی (پووته مه نی) دینیتته نۆ قسان، بۆ نموونه حاجی ده لئ: «گوئی له واعیز مه که نه مشه و ته ک و ته نیا وه ره لام»، پیشه ره وی سه ی د برایمی ده لئ: «شه و پانتایی و بواریکی پووته مه نییه، که په فتاری پووته مه نیانه ی تیدا نه جام ده درئ!» ئیدی له سه ر پینمی سووته مه نی

و شیرینه مه نی و چاپه مه نی، کۆمه لیک زاراوه ی دیکه ی له وینه ی ناوکه مه نی و مه سه ته مه نی... بئ هیچ بۆنه و به هانه یه ک دینیتته نۆ قسان انه وه تا له شرۆفه ی (عوششاقی بئ غه م) ده نووسیت: «عاشقیکی بئ خه م بئ، واته له مه سه له پووته مه نییه کانه په کی نه که وئ». نه مه و پستی که هه له ی زه قی دیکه، که هه ر که سیک بیخوینیتته وه گو مان ده کا نه و کتیبه ی چاپ بووه هه مان نه و نوسخه یه بیته که پاکنوس کرابیت و پیداجوونه وه ی بۆ کرا بیته. له کۆتاییدا به و ئومیده م فرههنگنوس نه و چند سه رنجه م به سنگیکی فراوانه وه لی وه ربگریته و هه ول بدات نوسخه ی نه و چاپه ی له هه ر کۆیه ک هه بیته کۆی بکاته وه و پینگه له بلابوونه وه ی بگریته، تا له چاپی دووه میدا پیداجوونه وه یه کی پشوو دریزتر و وردتر و زانستیتری بکات، نه و جا پینگه به بلابوونه وه ی بدات. نه مه و پرای ده ستخۆشی زۆرم له و به ش و برگانه ی که نووسه ر جوان پیکاو یه تی و پافه ی پوونی به شیکی نه و وشه و زاراوانه ی نۆ دیوانی حاجی کردوون، که به نه رکی نه و نووسینه نه زانرا لیره دا بخرینه پوو.